

Jens Nielsens Henrettelse.

—o—

I Fangens Celle.

En let gennemsigtig Taage hvilte igaar Morges over Horsens, da Byen vaagnede, og da Alle spurgte: Skal Henrettelsen finde Sted idag?

Over Markveje og Stier ilte forummmede Skikkelser, Mænd, Kvinder og Børn op til Fængslet, hvis graa Mure en halv Fjerdingsvej fra Byen hæver sig over nogle Smaatrær, hvis gule Løv lyste i det diskrete Halvmørke.

Fængslet er bygget i en Firkant, indenfor hvilken der igen findes fire sammenbyggede Fløje. I den vestlige af disse, i Kældercellen, sov Forbryderen, der om et Øjeblik skulde lide Døden.

Om Aftenen Kl. 5 havde han faaet Fangernes sædvanlige Maaltid, der bestaar i Brød og koldt Kød fra Middagen. Efter derpaa at have drukket en Kop varmt Øl Kl. 8 op-rullede han sin Køje (en almindelig Skibskøje) og lagde sig til at sove den Søvn, der gik forud for den evige.

Skibskøje) og lagde sig til at sove den Søvn, der gik forud for den evige. Ved Titiden modtog han et nedenfor nærmere omtalt Besøg og forlangte derpaa at faa Lektüre, men intet Evangelium. Vedkommende gav ham da fire-fem Bind af „Dansk Folke-magasin“, som han bladede igennem. Da de saa ind til ham ved Tolvtiden, laa han atter i sin Køje, tilsyneladende i en tryk Søvn.

Sejstrups Forberedelser.

Sejstrups Forberedelser.

En af de Første, der var paa Benene i Tugthuset, var Hr. Sejstrup og hans Rakkerknægt. I et Materialskur havde Bøddelen sin fra Kjøbenhavn medførte Blok samt sin Økse. Disse Redskaber bar han nu ind i den vestlige lille snævre Gaard.

Denne Gaard, der er 40 Alen lang og 25 Alen bred, er paa de 3 Sider omgivet af 4 Etages Fængselslænger, hvis tilgitrede Vinduer giver Gaarden et uhyggeligt Udseende. Man vilde vanskeligt kunne finde mere passende Kulisser til en Tragedie.

Henover Gaarden, der ellers bruges til Kuloplæg, var der om Aftenen strøet et Læs gult Sand. Midt i dette Sand anbragte Bøddelen og Rakkerknægten nu den medbragte Blok.

Denne Blok er af Form som en afskaaret Kegel. Af Udseende minder den om et spidst Skæppemaal. Den er rødmalet og kan altsaa ikke plettes af den Dræbtes Blod. Fra Blokkens ene Side ned mod Jorden lægges der en Planke, som Forbryderens Legeme skal hvile paa. I Forlængelsen af Planken paa den

Forlængelsen af Planken paa den øverste Flades modstaaende Side findes der en lille Fals, hvori den Dødsdømte i udstrakt Stilling lægger Hagen. Over Delikventens Ryg og Nakke spændes Bøjler, der holdes fast ved Kroge. Foran Falsen er en Blikkop, der er anbragt saaledes, at den kan opfange det afhugne Hovede. Sejstrup, der havde kastet Frakken, eftersaa nøje alle disse Ting ved Lys. Derpaa lod han Rakkerknægten hente en Trækasse, bag hvilken han stillede Øksen. Kl. 5 havde Bøddelen alt i Orden.

Retten Folk.

Kl. 5 $\frac{1}{2}$ marscherede en Politistyrke op fra Raadstuen til Fængslet. Betjentene, der var iførte almindelige københavnske Politibetjentuniformer, blev indladte gennem Portnerboligen og ført op i Fængslets saakaldte Retsal, der er beliggende i Fængslets indre Gaard. Her afventede de Borgmester *Lendrops* Ankomst.

Samtidig voksede de Nysgærriges Antal udenfor Fængslets Hovedindgang. Ialt var vel 3-400 Mennesker forsamlede, da Borgmesteren Kl. 6,5 kom kørende i en Landauer og, ledsaget af sin Fuldmægtig, cand. jur. *Lund-Andersen*, begav sig op i Retsalen, hvor han hilste paa det ventende Politikorps. Saavel Borgmesteren som hans Fuldmægtig var i Uniform.

ren som hans Fuldmægtig var i Uniform.

Fulgt af Fængslets Inspektør, Kapt. *Bache*, samt af 4 Betjente og et Par Fangevogtere, der med raslende Nøgleknipper skred i Forvejen, begav Borgmesteren sig derpaa fra Retslokalet over mod den vestre Fløj. Vejen gaar igennem en Labyrint af Gange, der ideligt spærres af tilgitrede Døre. Længst mod Vest i denne vildsomme Fløj findes der en Vindeltrappe, som Betjentene siden Attentatet paa *Brandstrup* betragter med en hemmelig Gru. Vindeltrappen fører nemlig ned til den

Dødsdømtes Celle.

Foran hans Dør har i den sidste Tid bestandig staaet 2 Mand paa Vagt. De rettede sig nu og meldte Borgmesteren at Fangen tilsyneladende havde sovet mindst 4 Timer. Af et og andet sluttede de imidlertid, at det maaske ikke forholdt sig rigtig med hans Søvn. Derpaa stak de Nøglerne i Døren og aabnede for de Ankommende.

Ved den raslende Lyd rejste Jens Nielsen sig halvt op i sin Køje og saa sig omkring, tilsyneladende med Ro. En Slutter holdt en Lygte op for hans Ansigt. Der var ingen Bevægelse at spore i hans Træk.

Han steg derpaa, saa godt hans Lænker tillod ham det, ned af Køjen, og stillede sig foran Gangvagten, der

og stillede sig foran Gangvagten, der havde taget Plads bagved Køjen og hurtigt rullede denne sammen. „Tiden er forhaanden“, sagde Borgmesteren. „Bered Dem til at dø“.

Der opstod et Øjeblikks Tavshed, indtil den Dødsdømte med usikker Stemme svarede: „Jeg véd, at jeg er dømt til Døden, men jeg troede ikke, at det skulde ske saa hurtigt“.

Derpaa forlod Borgmesteren og hans Folk den Dødsdømte, der roligt satte sig paa sin Briks. Klokken var da 6,20. Indtil han blev afhentet Kl. 7,10 sad han rolig og tankefuld paa sin Briks.

Han ytrede ikke noget Ønske om at faa andre Forfriskninger end et Par Sykker Smørrebrød, som blev bragt og spist. Han sad derpaa tavs og stirrede ud i Rummet.

Fangens Tanker.

Udefra fikserede man Fangen skarpt. Hvad mon han tænkte paa i denne Stund? Da Fængslets gamle Overlærer Løft den foregaaende Aften var kommet hjem og havde lagt sig i sin Seng, blev han grebet af Gru ved

Tanken om, hvad der skulde ske den næste Morgen. Han stod op og gik med Bibelen i sin Haand til Fængslet, hvor han søgte Fangen. Det gjorde et stærkt Indtryk paa denne, da den gamle ranke Mand med det lange hvide flagrende Haar pludselig stod over for ham, hævende Bibelen mod Himmelen, idet han raabte: „Imorgen, Jens, skal Du staa til Regnskab for den retfærdige Guds Domstol!“ Da segnede Forbryderen i Knæ og syntes tæmmot, men et Minut efter raslede han igen med Lænkerne og rettede sin Ryg.

Ved Ellevetiden forlod den gamle Lærer Loft ham. Hans sidste Ord var: „Gud frelse din genstridige Sjæl.“

Fangen tænkte øjensynlig ikke paa denne Samtale. Han spurgte flere Gange sine Vogtere, om der var kommet Brev til ham fra hans Søster, der bor i Jyderup. Til hende havde han nemlig skrevet for et Aars Tid siden, men ikke faaet Svar. Grunden hertil var, at hans Brev blev liggende hos Overfængselsinspektør Ammitzbøll. Det indeholdt nemlig ikke andet end de raaeste Skældsord mod Gud og Mennesker. Fra Søsteren var der intet Brev. Derimod havde en Metodistpræst Jacobsen, som for nogle Aar

Mennesker. Fra Søsteren var der intet Brev. Derimod havde en Metodistpræst *Jacobsen*, som for nogle Aar siden søgte at paavirke ham, tilskrevet ham et Farvel. Jens Nielsen læste imidlertid kun de første Par Linjer af Sjælesørgerens Brev.

Omkring Skafottet.

Imidlertid var Borgmester Lendrop atter kommet op i Retssalen, hvor han gav sine Betjente den sidste Ordre, og derpaa, fulgt af disse, begav sig ned i Gaarden.

Følget bestod af Politimester *Lendrop*, Politifuldmægtig *Lund-Andersen*, Overbetjent *E. Eriksen*, Politibetjentene Nr. 3 *Hansen*, Nr. 5 *Matthiesen*, samt 6 Opsynsbetjente. Hertil sluttede sig senere en bleg, sygeligt udseende Mand, Fængslets Læge, Dr. *Winde*, og Fængslets Præst Hr. *Haffstrøm*. Dette Selskab samt Bøddelen og Rakkerknægten var de eneste, der i selve Gaarden skulde overvære Hals-hugningen.

Men medens denne lille Kres af Mænd nu stillede sig omkring Blokken, saaledes at de allesammen vendte Ansigterne mod den Dør, fra hvilken Delinkventen skulde komme, blev der pludseligt livligt indenfor de høje mørke Fængselsmures Gittervinduer. Det var Fangerne, der under Ledelse af Inspektøren Kapt. *Bache* blev an-

af Inspektøren Kapt. *Bache* blev anbragt paa deres Pladser. I et af Midtervinduerne nærmest Jorden bemærkedes *Philipsens* blege Ansigt. Han havde modtaget Ordren med den ydre Ligegyldighed, han sædvanlig bærer til Skue under sit Fangeliv i Horsens Tugthus.

Da alt var bragt i Orden, og der var bleven dødsstille i Gaarden og bag Væggene, gav Borgmesteren et Tegn, hvorpaa *Sejstrup* trak Frakken af og lagde den henover den tidligere omtalte Trækasse, saaledes at Klædningsstykket dækkede Øksen. Derpaa aabnedes den vestlige Dør, og alle Blikke rettedes mod

Den Dødsdomte.

Staaende dér mellem 4 store Fangevogtere syntes han lille som et Barn. Han var ligbleg, og hans uredte Haar gav ham et forvildet Udtryk. Han var iført Fangedragt: graa Trøje, kort Vest, Knæbenklæder, graa Strømper og Filtstøfler, som han selv havde lavet. Saa snart han traadte ud, lod han sit Blik søge op over Murene, hvorfra en svag Mumlen røbede den Interesse, hvormed hans Kamerater stirrede ned paa ham. Sluttelig fæstede hans Øje op mod Tagskægget, hvorfra nogle Haandværkere, der tilfældigt reparerede et Ventilapparat, nysgærrigt hængte ud over Tagskægget.

stedes hans Øje op mod Tagskægget, hvorfra nogle Haandværkere, der tilfældigt reparerede et Ventilapparat, nysgærrigt hængte ud over Tagskægget. Det varede længe, før hans Øjne slap det, der aabenbart interesserede ham mest: Tilskuerne. Og man tager vistnok ikke fejl, naar man formoder, at det var en frygtelig Skuffelse for ham, at Henrettelsen ikke foregik midt i en uoverskuelig Menneskemængde. Der var Utilfredshed i hans Blik, da han sænkede det fra Fængslets Mure, og da han saa paa de i Gaarden staaende Herrer, var det med et Udtryk af Foragt og Trods.

Hans Hænder var bundne paa Ryggen med et stærkt Bastreb, hvilket ikke syntes at genere ham i hans Gang.

Han gik let, næsten elastisk hen og stillede sig foran Borgmesteren, der holdt nogle Aktstykker i sin Haand. Han stod nu lige tæt ved Blokken, som han dog ikke syntes at ænse. Ingen bemærkede hos ham den pludselige Lammelse, der griber franske Delinkventer, i det Øjeblik, de ser Guillotinens blanke Kniv.

Men som sagt: Sejstrup havde gemt Øksen under Frakken.

De sidste Ord.

Idet Borgmesteren øjensynlig vilde til at tale, kom det til et Optrin,

De sidste Ord.

Idet Borgmesteren øjensynlig vilde til at tale, kom det til et Optrin, som imellem de Tilstedeværende vakte en usigelig Bestyrtelse.

Pastor Haffstrøm, der hidtil havde holdt sig i Baggrunden, traadte nemlig hen til Fangen og sagde til ham i en stærkt bevæget Tone:

„Nu er Din sidste Time . . .“

Fangen hørte ikke mere, før han som stukket af en Giftsnog sprang i Vejret, smuttede imellem to Betjente og løb 7—8 Skridt til Siden, idet han raabte med en hæs Røst: *Jeg har intet at tale med Dem om, ti!*

Dette pludselige Udbrud forskrækkede Forsamlingen, navnlig Rakkerknægten, der ængstelig trykkede sig op ad Muren. Kun Sejstrup bevarede sin Ro og greb til Øksen. Hvad vilde der ikke kunnet være sket, om Jens Nielsen havde sønderrevet Bastbaandene og grebet Bødlens skarpe Vaaben — —

Præsten, der var bleven ligbleg, nærmede sig igen og sagde: „Maa jeg da bringe Dig en Hilsen fra Din Søster“. Herpaa gav Jens Nielsen intet Svar, men han blev først rolig, da han med sine blodunderløbne Øjne saa, at Præsten fjærnede sig og opgav videre Forsøg.

Borgmesteren traadte nu frem for Fangen. bredte sine Papirer ud og

videre Forsøg.

Borgmesteren traadte nu frem for Fangen, bredte sine Papirer ud og læste med høj Røst Underrets-, Overrets- og Højesteretsdommen, der alle 3 sluttede med at dømme ham til Døden.

Oplæsningen tog 3 1/2 Minut. Klokken var nu bleven 7,14, og det første spage Lysskær dæmrede i Østen, da Borgmesteren højtideligt sagde: „Nu før Deres Livslys slukkes, spørger jeg Dem, om De vil høre Præstens Ord.“

Jens Nielsen (højt): „Nej“.

Borgmesteren (til Hænder paa Fangens Skuldre): „Gud være med Dem da. Farvell“

Jens Nielsen: „Tak Hr. Borgmester og — Farvell“

Borgmesteren (til Bøden): „Vil De gøre Deres Pligt!“

Bødens Gærning.

Til trods for det alvorlige i Situationen lykkedes det Hr. Sejstrup for

et Øjeblik at give Handlingen et vist komisk Præg. Sejstrup, der ligesom den søngstelige Rakkørknægt var i civil Dragt, bukkede sig nemlig høfligt mod Jens Nielsen og sagde: „Vær'saa artig“! —

Og Jens Nielsen, der stod ved sine Ønskers Maal, lod sig ikke det sige to Gange. Han formelig sprang hen til Planken, lagde sig paa langs, sprællede lidt med Benene for at komme rigtig op, og trykkede derpaa Hagen ned i Falsen. For Bøden, der ikke havde givet Fangen Bind om Øjnene, var der ikke andet at gøre end at lægge Bøjlerne om hans Nakke. Det var et Hundrededels Minuts Værk.

Der herskede i Gaarden en Stillehed som paa Bunden af en dyb Brønd. Fangen laa udstrakt med Ryggen opad, rolig som en Mus. Hans ene Filtsko var faldet ned paa Jorden, og mekanisk tog en Betjent den op og holdt den i sin Haand, medens alle Øjne, rundt om op over Murfladen og helt op til Tagskægget kun saa' en eneste Ting, en hvid Stribe: Delinkventens mellem 2 Jærnbøjler fremstrakte Hals.

Og langsomt over denne Hals hævede sig en vældig bred, blinkende Økse, faldt pludselig og overskar et Hovede

af med en hvid Klud, og løsnede Bøjlerne fra den døde Krop. Hans Rakkerknægt, en Malersvend med Kunstnerslips og Polkahaar, rørte sig ikke ud af Stedet, og selv havde Sejstrup erklæret ikke at ville tage Hovedet op og lægge det i Kisten, da denne Rakkergerning ikke er ham paabudt i hans Instruks. Spørgsmaalet blev i dette Tilfælde løst derved, at 6 Fanger traadte ind ad Gaardens nordre Port. De medbragte en almindelig sortmalet, fladtrykt Kiste, i hvilken de lagde Kroppen og derpaa Hovedet, det sidste mellem den Af-dødes Ben. Endelig vendte Borgmesteren sig til Tugthusvagtmesteren og sagde: „Eksekutionen er endt. Jeg overleverer Dem Liget. Vil De foretage det Fornødne“.

Fangerne bar derpaa Kisten ind i det nærliggende Kapel.

Efter Henrettelsen.

Umiddelbart efter Eksekutionen forrettede Pastor. Haffstrøm Jordpaakastelsen i Kapellet. Samtidigt redigerede Borgmesteren i Retssalen et Iltegram til Justitsministeriet. I dette Telegram meddeltes kort og godt, at Eksekutionen havde fundet Sted. Fangerne, af hvilke mange var besvimele, førtes derpaa igen til deres Celler, og Borgmesteren, der synlig var glad over at Dagens Begiven-

deres Celler, og Borgmesteren, der synlig var glad over at Dagens Begivenhed nu tilhørte Historien, satte sig i sin Vogn for at køre hjem.

Udenfor Fængslet havde der imidlertid samlet sig et meget stort Antal Mennesker, der trængte paa og nu og da truede med at gennembryde Politikæden. Til denne Menneskemasse holdt Borgmesteren fra Vognen følgende Tale:

„Eksekutionen er forbi. Loven er sket Fyldest. Forbryderen har lidt sin Straf. Alt er, Gud være lovet, gaaet godt. Nu beder jeg Dem gaa roligt hjem (og derpaa til Betjentene): Vil De splitte Mængden!“

Klokken var da 7¹/₂. Det var bleven højlysDag. Fra nære Landsbyer ringede Kirkeklokker dæmpet gennem Taagen.

Pastor Haffstrøm.

Umiddelbart efter Eksekutionen af-lagde vi en Visit hos den bekendte Fængselspræst, Hr. Haffstrøm, hvem vi traf i hans Hjem, der findes i Inspektørboligen foran Fængslet. Hr. Haffstrøm, der er en mørkhaaret, mørkskægget Mand paa ca. 40 Aar, har tidligere været Landsbypræst et Steds i Jylland. Efter *Mazanti*-Affæren fik han for ca. 7 Aar siden sin nuværende Stilling, i hvilken han er bleven bekendt som Forfatter og

er bleven bekendt som Forfatter og Journalist. Han modtog os med stor Forekommenhed og udtalte følgende om Jens Nielsen:

„Han var en Usling og en Pjalt. Det er Skade, at man efter at have forsøgt alt ikke ogsaa har forsøgt at give ham den eneste Straai, han havde Respekt for, nemlig legemlig Straf. Man har forkælet ham her i Fængslet. Drivfjedren til alle hans Handlinger var Förfængelighed. Han har rimeligvis ønsket at dø paa et Skafot for at kunne vise sig som Helt for Mængden. At han ikke fik denne Tilfredsstillelse, har været ham en stor Skuffelse.“

Sluttelig meddelte Pastor Haffström, at han agtede at skrive en Bog om den forhærdede Synder.

Begravelsen.

Da Mørket om Aftenen hvilede over Horsens Tugthus, aabnedes den nordre Port, og en simpel Arbejdsvogn kørte langsomt ud ad Vejen. Paa Vognen stod en flad sort Kiste, uden Krans og Blomst. Det var den Henrettedes Baare.

Følget bestod af en Betjent i Uniform. Uden at Nogen bemærkede Ligtoget, drog det langsomt bag om Byen op til den ny Kirkegaard, i hvis østlige Hjørne et Par Graverkarle stod beskæftigede paa Bunden

Følget bestod af en Betjent i Uniform. Uden at Nogen bemærkede Ligtoget, drog det langsomt bag om Byen op til den ny Kirkegaard, i hvis østlige Hjørne et Par Graverkarle stod beskæftigede paa Bunden at en Grav.

Derned sænkede de Jens Nielsen, og da de var færdige og havde stampet Jorden fast ovenpaa ham, stod de længe og stirrede paa Graven. De gik af Respekt over alt det, der var gjort om den Henrettede, hvis forvildede Sjæl ousider havde fundet Hvile.

Ignotus.